

[Alfred Andreassen.]

gende Grad; for den sværeste Sygdoms Vedkommende — jeg tænker her paa Syfilis — er de anmeldte Tilfældes Antal i København steget fra 190 Tilfælde i 1938 til 1 642 i 1944, og i det øvrige Land er der konstateret en Stigning fra 193 Tilfælde i 1940 til 2 411 Tilfælde i 1944. En saa voldsom Stigning har selvfølgelig maattet paakalde Sundhedsautoriteternes Opmærksomhed, og vi har da ogsaa bemærket, at der er sat en Propaganda ind for at vække Befolkningen, og da i særlig Grad Ungdommen, til Eftertanke. Jeg skal ikke prøve paa at finde Aarsagerne til den stærke Stigning i de seneste Aar, en Stigning, som vel desværre vil fortsætte nogle Aar endnu, men jeg vil gerne understrege, at det er paa Tide, at der sættes kraftigt ind for Bekæmpelsen af disse Sygdomme saavel for den enkeltes Skyld som for Samfundets Skyld.

Det fremsatte Lovforslag fremtræder i særdeles overskuelig Form. Det slutter sig, som ogsaa nævnt af den højtærede Indenrigsminister ved Lovforslagets Fremsættelse, temmelig nøje til det af det særlige Udvalg udarbejdede Forslag, og jeg vil tro, at Lovforslaget vil faa en meget let Gang gennem Rigsdagen. Alle ansvarsbevidste Personer, yngre som ældre, er dybt interesseret i, at Kampen mod Kønssygdommene bliver ført med en saadan Dygtighed og Styrke, at Landet kan blive befriet eller saa godt som befriet for denne Svøbe.

Først og fremmest maa vi regne med Lægernes Indsats, og det gælder saavel de praktiserende Læger som Embedslægerne; men vi maa ogsaa haabe paa, at enhver, som paadrager sig Smitte, omgaaende søger Læge og kommer under Behandling. Jeg mener, det er rigtigt, at Kredslægerne faar Ansvaret for Bekæmpelsen af Kønssygdommene, og at Bekæmpelsen i saa vid Udstrækning som muligt samles hos Embedslægerne, der naturligvis maa følge de af Sundhedsstyrelse og Indenrigsminister givne Forskrifter. Det vilde sikkert være af Værdi, om der til de offentlige Sygehuse kunde knyttes Læger med Specialuddannelse i Hud- og Kønssygdomme, og om man kunde faa disse Læger draget ind i Bekæmpelsen af Kønssygdommene i det paagældende Amt.

I Lovforslagets Afsnit III, der handler om Patienternes Pligter og Rettigheder,

er det fastslaaet, at Personer, der ved eller har Grund til at formode, at de lider af Kønssygdom, er forpligtet til at underkaste sig Undersøgelse og eventuelt Behandling hos en Læge, ligesom de er forpligtet til over for Lægen at meddele de fornødne Oplysninger med Hensyn til, af hvem de kan være blevet smittet.

I § 4 er fastsat, at Undersøgelse og Behandling kan ske for offentlig Regning, uanset om Patienten har Evne til selv at betale. Ønskes der en virkelig effektiv Bekæmpelse af Kønssygdommene, er disse Bestemmelser nødvendige, men er de ogsaa tilstrækkelige? Der er ingen Tvivl om, at store Kredse i Befolkningen vil finde et Krav om, at Patienten ogsaa skulde oplyse, hvem han eller hun eventuelt kan have smittet, særdeles nyttigt. Jeg har forstaaet det saaledes, at man ud fra principielle Betragtninger ikke har kunnet gaa med hertil, og det forstaaer jeg i og for sig udmærket. Det er blot trist, at uansvarlige Personer ikke blot har en Mulighed for at slippe fri for Undersøgelse og Behandling, men at de ogsaa kan slippe for den Straf, de rettelig har fortjent. Jeg kan nok se, at Patientens Pligt til at oplyse Lægen om, hvorfra Smitten eventuelt hidrører, kan føre til, at uansvarlige Personer bliver afsløret og tvinges under Behandling, men de slipper i hvert Tilfælde for Tiltale efter Straffelovens § 256, der jo fastsætter strenge Straffe for den, der udsætter nogen for Smitte, forudsat at vedkommende var klar over eller burde være klar over, at han var lidende af en Kønssygdom.

I § 11, Stk. 2, siges det, at det paahviler Lægen, om fornødent ved Paalæg, at drage Omsorg for, at Personer, som Patienten kan have smittet, bliver lægeundersøgt, eventuelt taget under Behandling. Man har saaledes overladt det til den enkelte Læge at skønne over, hvor langt han bør gaa i denne Retning, og her maa naturligvis Hensynet til Forholdet mellem Ægtefæller blive af stor Betydning. Opsporingen af Smittekilder er nok et besværligt, men et absolut nødvendigt Arbejde. Her maa vi saa sætte vor Lid til Lægernes Interesse og Nidkærlighed. Personlig ser jeg nu saadan paa det, at det vilde være særdeles gavnligt, om man, uden at udsætte Lægen for at skulle angive nogen, kunde naa dertil, at alle Personer, der er